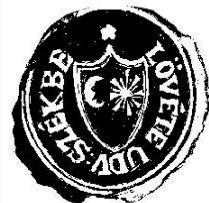

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XXII. évfolyam, 8. szám

Ára : 1 lej

2021. AUGUSZTUS

"Kisasszonyunk, a megváltás bimbója"

"Kisasszonyunk Mária, mennyország szép gyöngye..." csendül fel a régi kotta szerinti ének minden évben templomunk búcsúsünnepén. Bizony, sokatmondó üzenetet hordoz ez a számunkra kedves Mária-ének, hiszen magába foglalja a Szűzanya egész életét, kidomborítva az Istenszülő kiemelkedő alakját.

De miben rejlett Mária kimagasló szerepe az üdvtörténetben? Miként lett a "Kisasszonyból" a mennyország szép gyöngye? Ha nyomon követjük Mária életének eseményeit, rögtön az elején kitűnik, hogy az ő születése nem egyszerűen egy kislány születése volt.

folytatás a 3. oldalon

Sík Sándor Nyárvégi reggel

Aranyporos nyárvégi reggel,
Gyomlálsz a kertben szorgalmas kezekkel.
Pedig a nyár
Lassan lejár.
A kardliliom kardja hegye sárgul.
Hull a szirom az öntözött virágrul;
Lassan elkezd csomagolni már
Zöld poggyászát a fák alatt a nyár.

Nyár, szép arany nyár, jó meleg,
Engedd, hogy szépen kérjelek,
Csak egy nagyon-nagyon picit
Lassítsd lehellet lépteid,
Hadd hallgassuk még egy picinykét
A vadgalambot meg a cinkét,
Hadd ültetünk még egynehány
Margarétát meg tulipánt.

Hadd legyen még egy csepp nyarunk,
Gyomlálni kócos udvarunk,
Fáradt szívünkbe gyűjteni,
Ami a nyárban isteni,
Hogy ködöt, esőt megelőzve
Suhannánk át a sárga őszbe,
A sárga csendbe,
Magunk körül piros tavaszt teremtve.

Pár nap, és jönnek az "emberek"

Sokszor hallottam idősektől, hogy ők is hallották az elődeiktől, minden nemzedék át kell éljen egy nagy megpróbáltatást, átalakulást, amely nemcsak egy családot érint, hanem nemzedékek sorozatát. Hogy csak néhányat említek, a háborúk, természeti katasztrófák, szárazság, tűzvész, járványok, amelyek mindig megkeserítették népünk életét. De mondjuk hozzá azt is, hogy ezekből a katasztrófákból is mindig lábra tudott állni az emberiség, és Isten segítségével felül tudott kerekedni mindezen a nehézségeken.

Ha belepillantunk a mába, úgy látszik, ez most sincs másképpen, mert látjuk és érezzük, megtorpant a mindent bekebelező, magának akaró világ, és újra megpróbáltatások sorozata zúdult az emberiségre. És hogy ne csak a járványról beszéljünk, elmondhatjuk, hogy ez az év valahogyan egy kicsit félresiklott a régi kerékvágányról. Kora tavasszal vizes földekbe ültettünk, aztán késleltette a mezei munkát a hosszas esőzés, és ezzel eltolódott a kaszálás kimenetele, nehéz volt bánni a nagy füvekkel, ha kinézünk a határra, sok megkaszálatlan területet látunk, és mindennek a tetejében bőrünkön érezzük a sárga csiga inváziót. Na de székely népünk tette a tőle telhetőt, és, bár sok bosszúsággal szembe kellett nézni, észre sem vettük, és itt az ősz, ahogyan falun mondják, "érkeznek az emberek". Úgy érzem, eleget panaszkodtunk, magyarázkodtunk, hála Istennek a templomunk ajtaja nyitva áll, és, ha azon belépünk, mindig új erővel távozzunk, és lélekleben megerősödve vehetjük fel a harcot az élet keresztjének cipeléséhez.

folytatás a 4. oldalon

Újra kinyílt a Kákvirág

Hosszabb szünet után újra örömmel számolhatunk be, hogy Kákvirágunk színpadra léphetett. És az öröm itt kettős, hisz amellett, hogy lövétei ifjaink kaphattak egy újabb lehetőséget a megmutatásra, a táncra, ott van annak az öröme is, hogy végre egy olyan szegmensét élhettük meg a jelennek, ami reményre ad okot. Hogy egyszer talán még élhetünk, úgy, mint azelőtt.

Míg nagyon elkapna a vírus szele, hadd osszam meg azt, amiért e kis beszámoló született.

Másodjára (2011-ben volt az első) képviselte a Kákvirág Hargita megyét egy olyan rendezvényen, Călimănești-en, ahol alapvetően az Olt folyó menti megyék néptáncait vonultatják fel már 53 éve, kiegészülve mindig olyan megyékkel, akik meghívottként vehetnek részt, de az Olt folyásától messze vannak. Így összességében hét megye népi műfajait képviselték a Cântecule Oltului (nyers fordításban: Az Olt dala) elnevezésű fesztiválon, ahol tánc, ének, népviselet, hangszer és szépségverseny (Frumoasa Oltului - Az Olt szépe) kategóriákat hirdettek.

Egyedüli magyar együttesként fontos volt, hogy úgy képviseljük ezt a térséget, hogy kivívjuk azok tiszteletét, megbecsülését, akik látnak minket. Nem kis örömeimre mindkét nagy fellépést a Kákvirág kezdhette (hisz mi vagyunk az Olt forrásának megyéje), így azok a nézők is láthattak magyar táncot, akik másként nem biztos, hogy kívárták volna, míg sorra kerülünk. És ennek a kihívásnak nagyon eleget tettek a fiataljaink, akik az összes porcikájukat rátették arra, hogy a bemutatott műsor minden mélységében megfeleljen: technika, ének és lelkesedés. Bár a nézőtérre nem minden rezdülésük ért el, a színpadról leszálló táncosok feldobottan, fáradtsággal vegyült örömmel mondták szinte kérdezetlenül, hogy mennyire jól érezték magukat, hogy beletettek mindent, amit megkívántak tőlük. Mindig jó látni ezeket a gyerekeket táncolni, olyan helyen különösen, ahol a kisebbség szó megtelik tartalommal, tudod, hogy csak ezek a táncosok tudják ez a pár nap alatt elhinteni a magyarságunk egy kis magját. Őszintén remélem, hogy van olyan néző, akiben maradandó nyomot hagytunk.

A Kákvirágot követő csapatoknál rájöttem, hogy azon kívül, hogy messze volt a nézőtér, és egy amolyan hang-elnyelő színpadon táncoltak, miért szól mindenki más hangosan: egyedüliek voltunk élő zenével, élő

énekekkel, élő kurjongatással, dobbantással. És ez nem a többi csapat minősítése, csak tény, és talán picit fájó, hogy egy ekkora támogatottságú (anyagi és szellemi) rendezvényen elég egy adathordozó. Ha ez a jövő, akkor mi nagyon el vagyunk maradva. ☺

Mert igen, nagy háttérű fesztivál lehet az, ahol szállodai minőségben szállásolnak, etetnek. (Ilyenkor jut az eszébe az embernek fájón, hogy mennyi értékes rendezvény lesz egy picit soványabb, mert nincs rá anyagi.) A házigazdák, vendéglátók teljes mellszélességgel mellettünk álltak, minden kis rezdülésünkre figyeltek, a vendégszeretet olyan szintjéről tettek tanúbizonyságot, ami mindig jólesik, de így másfél évnyi bezártság után pláne. Méltán lehetnek büszkéek a rendezvényükre, és mi is, hogy ott lehettünk ismét.

Ifjú táncosaink és irányítójuk, Orbán Ernő munkáját méltányolta a szakavatott zsűri, így a Kákvirág Eredetiség díjban részesült, és Ernő szavai szerint "ezzel megkaptuk azt, amiért tulajdonképpen vagyunk". Gratulálunk nekik! Nemkevésbé nagy örömeimre 3. helyezést ért el a népviseleti parádén a mi kis csapatunk. Az, ami talán a legváratlanabban ért, de annál jobbanesett, hogy különdíjjal jutalmazták három zenésznünk jelenlétét, muzsikáját, Eredetiség címmel tisztelve meg.

A Călimănești-en eltöltött napok természetesen a fellépések előtt, alatt, után alkalmat adtak arra, hogy jókedvű beszélgetésekbe elegyedjünk a fiatal Kákvirággal, kicsit talán közelebb engedtek magukhoz. Jó volt veletek, gyerekek!

Szabadidőnkben kitaláltuk, hogy a Călimănești magyar fordítása biztos, hogy Kelemenest. Viccek megjár, de akár nap, akár est, szép volt, jó volt. Köszönjük! Hátha a következőre nem kell tíz évet várni.

Mag Ottilia

Fotó: Orbán Irén

folytatás az 1. oldalról

"Kisasszonyunk, a megváltás bimbója"

Érezhetően többnek kellett történnie a látszathoz: Mária személyében ugyanis a legártatlanabb teremtmény lépett a föld színére, aki hitünk szerint egész élete folyamán csodálatos módon megőrizte ártatlanságát, miként Szent Fia fogantatása előtt, alatt és után is szűz maradt, ugyanakkor mentes minden bűntől, beleértve az áteredő bűnt is.

A Jóisten csodálatos kegyelme járta át és alakította Mária életét, hiszen úgy tetszett Neki, hogy már fogantatása pillanatától megőrizze őt a bűnnek legapróbb foltjától, és gyermeket adjon az idős házaspárnak: a hagyomány szerinti Szent Joachimnak és Szent Annának, akiket megszabadítva gyermektelen keserűségükből, egy csodálatos kislánnyal áldott meg az Úr.

Mindezek tükrében mondhatjuk, hogy Mária élete a maga értelmében teljes életnek mutatkozik. De vajon tökéletesnek is? Ugyanis a bűnnélküliség nem garancia, hogy a Szűzanya egész életében tökéletes boldogságban élt volna, sőt Mária tudta, mi a fájdalom: amikor szembesítenie kellett Józsefet a terhessége tényével, különösképp, mert nem a jegyese vérszerinti gyermekét hordozta a szíve alatt, József mégis elfogadta és befogadta őt. Ezt követte a betlehemi szegényes és alávaló körülmények közötti szülés, majd pedig Szent Fia megkínzásának és halálának látványa és átélése volt szenvedéseinek a betetőzője, amelyek ugyan átértelmeződnek és átértékelődnek a húsvéti események tükrében, de szívében hordozza őket.

Valamiképpen ez a szívében hordozott fájdalommal keveredő öröm az, amely értékessé tette a Szűzanyát, olyannyira, hogy élete végén testével és lelkével eljusson a boldogító Isten-látás állapotára, s egyszerűen úgy álljon előttünk, mint az Isten országának legdrágább gyöngye, amiért a Jóisten akaratának engedelmeskedve élte le életét, vállalva annak minden boldog pillanatát és keserű percét egyaránt.

Mária élete jel a mi számunkra is. Ő nem csupán eszközként teljesítette a Jóisten terve szerinti megváltás ráeső részét, amikor megszülte, felnevelte és gondozta az Isten fiát, hanem tudatosan vállalta annak minden nehézségét is. A Szűzanya tehát társmegváltónk, és már az ő fogantatásától és megszületésétől kezdve formálódott az az isteni terv, amely szerint Jézus Krisztus kereszthalálának értelmében a hívő ember megszabadul a bűn rabságából, és megváltást nyer az örök életre!

Lövéte népe hathatós közbenjárót és csodálatos védőszentet tudhat magáénak, akinek oltalmát kérve már csaknem negyed évezrede gyűl össze ünnepi búcsúszentmisére a jelenleg is álló templomba, amelynek építését éppen idén 245 éve fejezték be. Adja Isten, hogy falunk népe még sokáig megülhesse a Boldogságos Szűz születésének ünnepét, hogy a "megváltás bimbójának" közbenjárását kérve ezután is tel-

jesíteni tudjuk keresztény küldetésünket, és ne feledkezzünk meg arról, hogy az élet bármely viharában és megpróbáltatásában is van, akihez fordulunk segítségért, hiszen mi eddig is és ezután is "Hozzád fohászunkodunk, áldott védasszonyunk!"

Lázár Hunor Imre

*"Kisasszonyunk Mária, mennyország szép gyöngye.
Feléd száll hívő néped örömteli könnye.
Üdvözlégy kiseded Anyánk, mennyei szent Pátrónánk.
Mária, Mária, óh, Szűz Mária.*

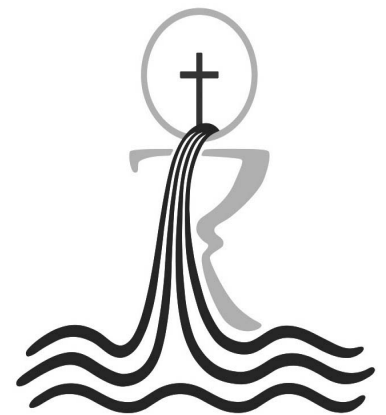
*Názáreti kis hajlék, mely őt befogadád.
Szent Anna, édesanyja, karodon hordozád.
Köszönts velünk magzatod, kit Isten nekünk adott.
Mária, Mária, óh, Szűz Mária.*

*Tiszta vagy, mint a hajnal rezgő szép - szép harmata.
Ragyogóbb, mint a mennybolt tündöklő csillaga.
Te vagy a szüzek szépe, az anyák példaképe.
Mária, Mária, óh, Szűz Mária."*

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust

eredetileg 2020. szeptember 13.-20. között készültek megtartani Budapesten. Az egészségügyi krízisre való tekintettel a kongresszust 2021 szeptemberére (5-12.) halasztották. Az 1881 óta rendszeresen (az utóbbi időben négyévente) megszervezett egyhetes nemzetközi rendezvényen a katolikus egyház tanítása szerint az oltáriszentségben jelen lévő Jézus Krisztust hirdetik és ünneplik.

Szöveg és kép forrása: https://hu.wikipedia.org/wiki/52._Nemzetközi_Eucharisztikus_Kongresszus

NEK 2020

Budapest · Hungary

FELHÍVÁS

Régi imakönyveket gyűjtünk (használaton kívüli, szakadt vagy hiányos is lehet) a lövétei népiskolában berendezett egyháztörténelmi kiállításhoz.

Mihály János, telefonszám: 0746281013

folytatás az 1. oldalról

Pár nap, és jönnek az "emberek"

A világ nagy változásokon ment át, és elgondolkodtató, amit egy pszichológus mondott, hogy az emberiség legnagyobb problémája, hogy nincs otthona. Meg is magyarázza: kórházban születik, bölcsődében, napköziben nevelkedik, iskolás korában jön a bentlakás, aztán jön a távoli munkahelykeresés, és idős korában sokan idősek otthonába kerülnek. Igen, tényleg a nagy változás korát éljük, de, ha csak 50-60 évre visszapillantunk, felidézve gyermekkorunkat, amikor az udvar tele volt gyermekzsivajjal, mintha egy nyugodtabb, lélekben tisztább, békésebb udvart idéznénk fel, ahol a nagyszülők örömmel szemlélték az új nemzedék növekedését. És a jó Isten nevét nap mint nap a szájukra vették (persze jó értelemben), és reggeltől estig beleszórták napi életükbe: jó reggelt adjon az Isten, ha elindultak hazulról, Isten maradjon (tehát Isten maradjon, és védelmezze a házat és lakóit), Isten fizesse meg, Isten áldja meg, Isten bocsásson meg, Isten tartson meg, Isten őrizzen meg, Isten éltesen, Isten segedelmével épült a ház. Még lehetne sorolni, de egy biztos, valahogyan jobban hangzott, mint a most használt, lerövidített változatok: szia, pá, csók, hello, mizu.

Igen, az élethez elengedhetetlen a mindennapi kenyér, a mindennapi betevő falat, amely a testünket táplálja, de azt is érezzük, hogy lelki táplálék nélkül nem vagyunk teljes emberek. Ha a testünknek jólesik a tiszta, illatos, szép ruha, akkor a lelkünk poharába is tiszta vizet kell öntsünk olykor-olykor egy szentgyónás, egy szentáldozás által, tehát szép, tiszta ruha, és Istennel megbékélt, tiszta lelkiismeret, ez az igazi ünnep. És, ha ősz, idézzünk fel egy tréfás lövétei mondást: addig Kisboldogasszony és Nagyboldogasszony, hogy széna nélkül maradánk (tehát addig ünnepelgettek, hogy nem lett elég a széna télre).

Igen, lassan közeledik templomunk búcsúünnep, amikor Égi Édesanyánkat köszönhetjük születése napján, és az édesanya szó hallatán a legszebb jelzők jutnak az eszünkbe, és a legszebb, legőszintébb szavakkal kell illessük őket, hiszen ők a legkilátástalanabb helyzetekből is fel tudnak emelkedni, amelyekre annyi és annyi példa van. Megbetegedik a bentlakásban lakó diák, az orvosok sajnos nem túl bizakodóak a beteg állapotával kapcsolatban. És ahogyan ilyenkor lenni szokott, a baj nem jár egyedül, megbetegedik az édesanyja is, és a legjobban az fáj neki, hogy nem lehet beteg gyermeke ágya mellett. Összeszedi minden maradék erejét, kenyértésztát dagaszt, ropogós cipót süt belőle, amelybe belesütötte

minden szeretetét, és a férjétől elküldi beteg gyermekének, meghagyva, hogy minden nap egyék meg egy kis szeletcskét a kenyérből. Ahogyan fogyott a cipócska, úgy kapott új erőre beteg fia, és csodák csodájára, amikor elfogyott a cipó, egészségesen jött ki a kórházból a gyermek.

Rossz útra tért az egyik diák, és annyi rossz fát tett a tűzre, hogy az igazgató felhívatta az édesanyát, és sajnálattal közölte, hogy a diák nem maradhat tovább az iskolában, elbocsájtják. Ekkor az édesanya az igazgató szobájában meglátott egy Mária szobrot, felállott, köténye zsebéből elővett egy sokat használt rózsafüzért, odalépett, és Mária karjára akasztotta, mondván, drága Szűz Anyám, én már többet nem tudok imádkozni a fiamért, reád bízom, hogy imádkozál helyettem. Hazamegy az édesanya, és ekkor az igazgató behívja a tékozló fiút, és a Mária szobor elé állítja. Látod-e, mi van a Szűz Anya karján? Igen, felelte a diák dacosan, egy rózsafüzér. Na, látod, ezt a rózsafüzért édesanyád akasztotta oda fel, mert neki már nincs ereje imádkozni érted, a Szűz Anyát kérte meg, hogy imádkozzék érted. Könnyek szaladtak le a fiú arcán, megváltozott, és jó útra tért.

Engedjék meg, hogy Boros pap bácsi példájával fejezzem be, aki minden Kisasszony napján elmondta a kedves történetet. Beteg édesanyához hívják az orvost, aki, miután megvizsgálta, megállapította, hogy nagyon súlyos a beteg állapota. Kimentek az udvarra, közölte a férjjel, hogy amikor a falevelek lehullnak, az édesanya is el fog távozni. Nem vették észre, hogy a kisgyerek a fa tetején mindent hallott, amit beszéltek. Telt-múlt az idő, őszre fordult, és egy reggel a kisgyerek néhány lehulló falevelet látott az udvaron. Hamar beosont a házba, cérnát hozott, és visszakötözte a faleveleket. Sajnos egyre hidegebb lett, egyre több falevél hullott az udvarra, és már kétségbe volt esve, mert nem bírta mind felkötözni. Egyik alkalommal az orvos észrevette a kisfiút a fán, és megkérdezte, mit csinál. Könnyek között felelte, hogy kötözöm vissza a faleveleket, mert maga azt mondta, amikor a falevelek lehullnak, az én édesanyám itt hagy minket. Letörölte a doktor a megatódottság könnyeit, saját pénzén beutaltatta az édesanyát a kórházba, ahonnan egészségesen térhetett vissza családjához.

Igen, ezek a példák is bizonyítják, hogy, amikor kétségbeesés környékez, amikor már úgy érezzük, hogy nincs tovább, a hívő ember számára akkor is van, ahonnan segítséget kérjen, van, ahová meneküljön erőt meríteni, és sokszor a megpróbáltatások keresztje eszméltet rá, hogy hogyan is éljem tovább az életemet, és hogyan gazdálkodjak a rám bízott talentumokkal.

Lázár Béla

Baráth Zoltán sanzonestje

Lövétei Népiskola, 2021. augusztus 16.

Naplórészlet a látogató szemével, Lövétéről

Hosszú, kanyargós út, lapos fennsíkok és érdes sziklák, "titkos" erdők között vezetett az út Erdélyország eme szép szegletébe, Lövétére.

A falu többek között arról híres, hogy sós kútjából merítenek vizet a környékbeli emberek, az egyik kacsakaringós utca végén, a zsúfolt házak között. Hol a pajták, csűrök olyan megszokott módon állnak sorban (talán az idők kezdete óta), mint a Hargitán csúcsosodó fenyők, akik hol ifjúságukat, hol vénségüket hirdetik mozdulatlanul az arra járóknak, miközben (bár az országútról nem láttam, de úgy képzeltem) sötét áfonyák érnek a levélszőnyegeken fölött.

A hely ismertetőit, hogy mikor alapították, hányan lakják és milyen vallásúak az itt élő emberek, azt könnyen kikeresheti bárki az "ördög találmányának" nevezett interneten, de azt talán kevesen találják meg elsősre, hogy épp itt, a gyantaszagú, sóskutas vidéken élt Sata Árpád kollégám, a Gárdonyi Géza Színház tagja. Ő volt a vezetőnk, mentorunk, "gyámunk" a három nap alatt, és ennek volt köszönhető, hogy az idő rövidsége ellenére mégis olyan sok mindent láthattunk, tapasztalhattunk! Éjjeli menedékünk az a régi ház volt, ahol Árpai nevelkedett! Ódon pincéjével, megdőlt, de mégis erős falival, hosszú, egyenes lépcsőjével, ami a tornácról a házba vezetett, társa volt a környékbeli otthonoknak, melyeknek lakói reggelente "átlátnak" a párálló hegyeken.

Számomra különösen kedves volt a hely, mert olyan volt az egész, mintha visszaléptünk volna az időben, annak is abba a pillanatába, amikor az ember még jobban a természet részeként tekintett magára, és tudta, hogy kinek vagy minek hol van a helye. Eszembe jutottak nagyszüleim, az udvaron elvégzett nagymosások és a téli fahordáshoz használt vesszőkosarak súlya.

Lövétén kora este padon ülve diskuráltak a népek, vagy az utcát járva hallhattuk a magasra húzott deszkakerítések és székelykapuk mögül kiszűrődő jóízű beszélgetésüket. A kisboltban kövérré hízott, lila padlizsánok pöffeszkedtek sütésre várva.

A szabálytalan elrendezésű (és ettől szép falucska), kavicsos, köves útjai tövében vízerek kígyóztak, csobogásukkal azt üzenve: gyere velünk, szemlélődő, elveszhetsz általunk a völgybe futó csöndességbe.

Árpit minden szegletben felismerték, sokszor harminc éve meg nem történt pillantások keltek életre. És lehet, hogy a szemek fáradtabbak, az arcok ráncosabbak, a terhek nehezebbek lettek az évtizedek alatt, de a megszólítás öröme semmit sem változott.

A főtéren fehér templom szépen felújított épületegyüttessel, ahová táborozókat és pihenni vágyókat várnak majd, ha kész lesz. A fával díszített tetőszerkezet alatt egy nagy teremben, (kétoldalt még sosem használt emeletes ágyak között), enyhén táborig, de a térnek köszönhetően előadásra is teremtett hangulatban készültem a találkozásra a lövétei nézőkkel, szorongó izgatottsággal, hogy vajon nekem, a névtelen színésznek lesz-e közönsége, és a műfajnak, amit képviselek, milyen fogadtatásban lesz majd része?

A kezdés után névtelenségem szerencsésen ködbe veszett, és a műfaj csorbát nem szenvedett!

S ha már csorba, akkor leves! Kihagyhatatlan volt! Az első napon rögtön azt ebédeltünk (önszántunkból), a második napon egy közös

étkezéskor szintén ez volt a menü első fogása. A harmadik napon egy színészbarátunk, Bogdán István látott vendégül, aki megérkezésünkkor kitörő örömmel közölte: "főztem csorbalevest"! Megettük. Azt is.

Csorbában tehát nem volt hiány, de nem volt hiányérzetünk zamatos beszélgetésekből: fiakról, lányokról, régi emlékekről, anekdoták közé fűzött megrázó történetekről, az elmúlásról és feltámadásról..., ahogy az lenni szokott, mikor rokonlelkek találkoznak össze!

Lövete három napja hamar véget ért, és talán többekkel újra soha nem találkozom, de az ottlét hangulatát még nagyon sokáig viszem magammal.

Baráth Zoltán

Székely humor

Megy át az erdőn a székely, és megtámadja egy rabló:

- Pénz vagy élet?
- Nézze, rabló úr, én odaadom a pénzem, de lőjön mán át a kabátomon egy golyót, hadd lássák otthon, nem adtam csak úgy oda.
- A rabló átló a kabáton.
- Lőjön mán át még egyet.
- A rabló lő még egyet.
- No, lőjön, még egy utolsót.
- Sajnos, nincs több golyóm.
- Nincs golyó, nincs pénz.

Kedves Kiáltóm!

Középajta, 2021. július 21.

Ha Lövete bekopogtat hozzám, akkor ő itt is marad velem. Három napnál tovább, pedig vendégből ennyi untig elég. Így mondták a régiek, s nekik igazuk szokott lenni.

Sok mindenről tudósít, a futballról nemigen ír. Olyan fél évszázaddal ezelőtt jó erős, ütőképes csapata volt a nagyközönségnek.

Történt, hogy vendégcsapatot fogadott a Gerőkert. A bíraskodás nem tetszett a közönségnek. Egy vérmesebb fenyegetőző csoport a bírókat kerülgette. Mi, egypáran a sportfelelősökből, védtük őket. Valakinek mégis sikerült bokán rúgni a főmuftit. Az megfordult, rám nézve mutatott a tettesre: - Ő volt! Rákiabáltunk a bűnösre, és az autóig kísértük a játékvezetőket. Eseménytelenül.

Eredmény: A Gerőkertet hónapokra letiltották. Suli barátommal átgyalogoltunk Homoródszent-mártonba, és a következő mérkőzést Parajddal már ott vívta Lövete.

A nemzetközi sportnapra is figyelve izgalommal vártunk egy magyar-román mérkőzésre. A piachídon egy csoport sportkedvelő latolgatta a lehetőségeket. Feléjük közeledve megállítottak: -Te milyen eredményt jósolsz? -Én azt álmodtam, hogy a románok rúgnak egy gólt. Felháborodtak, rám morogtak, magyartalannak neveztek. Védelmemre hoztam fel, hogy ez nem óhaj, ez csak megérzés, sugallat. Ehhez az akarathoz semmi köze.

A nagy mérkőzés lezajlott, a jóslatok halomra dőltek. Az én álmom igazolta baljóslatú sejtésemet.

Az ezer embert érő Petőfi jól tudta ezt írván:

Anyám, az álmok nem hazudnak...

Tisztelettel,
Simon Áron

Őszi melankólia

Tűz-nyarat gyászol ezernyi
Földre hullt falevéltetem
Őszi, hűs gyöngyharmat hűti
Nyár iránti szeretetemet

Szélhárítót penget szélfiú
Húrjai (s)üvöltve sírnak
Gyümölcskinccsű ősz most hiú -
Lepke pillanatok szállnak.

Tollam kiköpi a lélek
Túlrágott, gyöttrő kínjait
Bánatszemu őszől félek -
Temetem a nyár romjait

Magamba mélyen - izzani
Emlékképként napraforgó
Mezőket idevonzani -
Ha kedvem őszi, borongó

György Emőke

Kézműves tábor

Az idén a Lövetei Kézműves Tábor a Tájházban volt megtartva 2021. augusztus 2-től augusztus 6-ig. 46 gyermek vett részt a táborban, akik közül 4-en itthon töltik a nyarat nagymamánál, és úgy csatlakoztak.

Általában lányok vettek részt, mert nem kaptam, aki a faragást tanította volna a fiúknak.

A mesterségek a következők voltak: bútorfestés, gyöngyfüzés, varrás, babakészítés, horgolás.

A horgolásról kell megemlítenem, hogy újszerű mesterség a mi táborunkban, de annál nagyobb örömmel kapcsolódtak bele. Írtak éneket, volt postaládánk (írtunk leveleket). Jól sikerült a Ki mit tud? is. Én onnan gondolom, hogy szívesen engedik a szülők a gyermekeket ebbe a táborba, hogy a záró ünnepségen mindig szép számmal jelen vannak. Befejezésül a hetedikesek által írt énekkel zárnam:

"Lövetei Tájház alatt,
Van egy tábor Covid alatt.
Két csoportra vagyunk osztva,
Így dolgozunk mi, felosztva.

A gyerekek reggel jönnek,
A nagyobbak kísérőnek.
Délelőtt is, délután is,
Minden gyermek szorgoskodik.

Ági néni bubát készíti,
Piroska a gyöngyöt fűzi.
Imelda néni is horgol,
Robi mindig ecsetet fog.

Ez a tábor nagyon jó volt,
Sok lekvárt elpusztítottunk.
Kézimunkánk gyarapodott,
A méhecskék itt mi voltunk."

Fazakas Ágnes

Szeptember 13-án, hétfőn kezdetét veszi a 2021/2022-es tanév. Jelen rendelkezések értelmében jelenléti oktatással indul a tanítás. Templomunkban 9 órától tanévnyitó szentmisét mutat be Ft. László István plébános. További tájékoztatások, esetleges változások az iskola facebookos oldalán olvashatóak. Tanulóknak, pedagógusoknak egyaránt jó iskolakezdetést és sikeres tanévet kívánunk!

DIÁKOLDAL**Kirulysarka az osztállyal**

A következők az én élményeim és az én véleményem a kirándulásról.

A kirándulás előtti érzéseim: már februártól vártam ezt az élményt, és minden nap megnéztem, hogy az oszi írt-e az osztálycsoportba. Amikor eljött az a hét, amikor az osztályfőnök bejelentette azt a bizonyos dátumot, akkor elkezdtem mérlegelni, hogy van-e kedvem vagy nem. Utolsó nap végül a szekérben landoltam, amivel megtettük azt a "nagyon hosszú utat".

Az indulás: Augusztus 3-án indultunk (azaz kedd reggel), 10 órára kellett a malomnál lenni. Én persze késtem (ami nem a szokásom), de nem voltam elkésve, mert kb. 30 percig tartott 23 embert+a csomagokat felférteni a szekérre; de sikerült, és elindult a "csipet-csapat"!!! Odaértünk, és kezdődött a csetepaté az ágyakért, aztán mindenki kitalálta, hogy éhes, és, miután megpihentettük az ételt, nekiláttunk focizni, persze csak a fiúk nagy része (én nem tartoztam oda), és a lányok meg ültek a padnál és beszélgettek; eközben én törtem az agyam, hogy mit kezdjünk magunkkal, mert senkinek nem volt ötlete. De aztán az oszi kitalált valami játé-

kot. Aznap éjjelre tábortüzet raktunk a fiúkkal, és 00:00-ig ott ültünk mellette, már aki. 3 óráig fent voltunk, aztán kötelező volt a lefekvés, de a gyerek az gyerek, úgy, hogy még 1,5 órát ráhúztunk, és utána elaludtunk (ha azt alvásnak lehet nevezni).

A második nap számomra elég uncsi volt, mert (lehető telefont vinni, és nekem nincsen) mindenki a telefont bújta, és folyt a locsogás (amit én unok, de tisztelet a kivétel).

Aztán hazaszekerezünk, és nagy fáradtan bedőltem az ágyba. ☺

András Huba, VI. osztály

Azt álmodtam, kutya voltam,
És a postást megugattam.
Egy csontot a szomszédától
Én bizony elloptam,
A cicával versenyt futtam,
A réten nagyokat ugrándoztam.
De egyszercsak felébredtem,
Kutyából ismét gyerek lettem.

(Szilu)

Azt álmodtam, kutya voltam,
Az utcákon kóboroltam,
Ott állt a sintér a hálóval,
Úgy elfuttam, meg sem álltam.

(M. Márk)

Azt álmodtam, hegymászó voltam,
A magas hegyeket össze-vissza jártam.
De amikor fölébredtem,
ledől a sok hegy előttem.

(B. Máté)

Azt álmodtam, kutya voltam,
A gazdával sokat huncutkodtam.
El-ementünk sétálni,
Hazajöttünk játszani.
Az udvaron sokat ugratott,
s megmondtam:
mindjárt belédharapok!

(K. Márk)

Álomversek**a IV. A osztályosok****tollából**

Azt álmodtam, vírus voltam,
Kínából származtam,
A világot körbejártam,
Levegőben tartózkodtam,
Sok-sok embert megsokkoltam.
És amire fölébredtem,
Egy porszemnyi se volt belőlem.

(A. Máté)

Az én álmom a lovaglás:
Nem egy könnyű sport,
Együtt kell érezned a lóval,
Ezért sokat kell tanulnod.
Lassan kell ügetned,
És persze ugratnod,
Egy kis hiba is,
Levonja a pontot.
De ha a lovat eteted, itatod,
Sőt jól meg is abrakolod,
A babérkoszorút elhozhatod.

(Berni)

Azt álmodtam, cica voltam,
A kanapén lustálkodtam.
Egész nap csak ettem-ittam,
Mígnem egy vázát leborítottam.
Megkergettek, én elbújtam,
Sajnáltam, hogy rosszalkodtam.
A gazdimhoz odabújtam,
Pihepárnán elaludtam.

(Andi)

Régi arcok sárgult fényképeken

Tengerparti emlék.

Anyakönyvi hírek - 2021. július

Születések száma: 1

ANDRÁS BERNADETT, született 2021. július 14-én, az András Albert és András Emilia, Lövete, 70. szám alatt lakó szülők gyermeke

Házasságkötések száma: 4

GÁBOS SZILÁRD és KOLOZSI SZENDE-KATALIN
NAGY LÁSZLÓ és SZIKSZAI RÉKA
GYÖRGY LEVENTE és LŐRINCZ GABRIELLA
SZAIN SZILÁRD és DODÓ BEÁTA

Őszinte részvétünket fejezzük ki a júliusban elhunytak hozzátartozóinak:

FORGÁCS ARANKA (BOLDIZSÁR), született 1951-ben, Lövete, 936. szám

SILYE IMRE, született 1939-ben, Lövete, 730. szám

GYÖRGY TERÉZIA (GÓLICZA), született 1930-ban, Lövete, 592. szám

GÁL IMRE, született 1939-ben, Lövete, 1110. szám

ANDRÁS ISTVÁN, született 1950-ben, Lövete, 719. szám

GYÖRGY JULIANNA (GÁBOS), született 1930-ban, Lövete, 127. szám

Eladó Lövétén a 351. házszámú bennvaló, az állategészségügy mellett alul, tiszta telekkönyvvel rendelkezik, összesen: 2684 m², udvar és a beépített terület nagysága 1184 m², gyümölcsös-kert 1500 m². Érdeklődni: 0747212272, 0742793438.

7-15 ár üres telket **vásárolnánk** Kirulysarka, Szeltersz környékén. Telefonszám: 0749992233.

Kaszálót, erdős területet **vásárolnék** SZEREPREZEi részen. Telefonszám: 0741101428, 0749396063.

Eladó Szeltersz völgyében 85 ár telekkönyvezett belterület, 850 euró/ár. A terület az aszfaltozott úttal határos 46 méteren, villany a telken. Akár kisebb parcellákra is osztható. Megfelel turisztikai vagy más létesítmény építésére. Tel: 0731513587

Fel nem használt, jó állapotban lévő, kőből faragott sírkő **eladó**. Lövete, 103. szám, telefonszám: 0740452492.

Eladó egy ház Lövétén, házszám: 833. Érdeklődni a +36702406445-ös telefonszámon lehet.

Eladó fiókos ágy, egy Hargita nevezetű kanapé, még egy régi ágy és egy konyhabútor asztallal és két székkal (hokedlivel). Érdeklődni: 0747218272, 0742793438.

Folytatódnak az útjavítások. Láz út, Demeter utca, Égei utca környékén előfordulhatnak útlezárások. Megértésüket köszönjük.

Polgármesteri Hivatal

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Mónika, András Tamás, Egyed Tünde,

Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Mag Ottilia,

Péter Éva Erika, Szikszai Berta, Tódor Attila, Tódor Lóránd, Török Enikő

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plebánia, Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége:

Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, loveteikialto@freemail.hu